

[Hanne Engberg]

altså en slags regnskabsfif til at kunne få flere midler i 1981.

Det mener jeg er forkasteligt; det er en måde at give Parlamentet politisk magt på, og det er derfor også en måde at integrere vores sociale regionalpolitik i EF på, som ikke er tilladt. Men det sker altså gennem et regnskabsfif, og jeg vil bede udenrigsministeren svare på, om man ikke må sige, det er en politisk stillingtagen fra Parlamentets side, at det laver politik på denne måde, og om regeringen ikke sammen med de lande, jeg har nævnt, burde have stemt imod og nægtet at betale.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Fru Hanne Engberg taler både om det juridiske og det politiske. Jeg vil gerne om det juridiske sige, at det jo er Kommissionens opgave at påse, at indgåede aftaler og Romtraktatens bestemmelser overholdes, og hvis der hersker tvivl herom, er det Domstolen, der er afgørende i den forbindelse.

Med hensyn til realiteten i det vil jeg sige, at jeg jo allerede har givet udtryk for, at fremgangsmåden kan betegnes som angribelig, men at vi af den grund ikke vil drage den konsekvens, at man så skal erklære tillægsbudgettet for 1981 for ugyldigt.

Sagen er nemlig den, at hvis man ikke benytter den fremgangsmåde, der her har været anvendt, ville situationen i 1981 givet have været den, at der for 1981 i tillægsbudget vil blive tale om et beløb, der svarer til de 266 mill. regningsenheder. Det vil sige, at selve beløbet som sådant indgår i den almindelige drøftelse og i det, der skal benyttes inden for socialfondens rammer. Det, der er tale om, er noget rent juridisk.

Nu tager fru Hanne Engberg det som givet, at det er Domstolen, der skal afgøre dette spørgsmål. Det gør jeg ikke. Spørgsmålet skal til behandling på et kommende Rådsmøde, og jeg nærer ud fra visse tilkendegivelser forhåbning om, at de tre medlemslande, der ikke har kunnet acceptere det, at de, når vi kommer til drøftelsen, kan indgå i en samlet, fælles indstilling om det, vi her diskuterer, og at de gør det ud fra den samme betragtningsmåde, som den danske regering har anlagt i den erklæring, regeringen udarbejdede, dengang man traf sin beslutning og foretog indbetalingen.

Hanne Engberg (SF):

Til udenrigsministerens svar i anden omgang vil jeg sige to ting. Hvis ikke de tre nævnte lande havde tvivlet om gyldigheden af det, Parlamentet havde gjort, og sagt, at de vil overlade det til Domstolen at tage stilling hertil, havde der slet ikke været nogen strid om det; så havde vi slet ikke kunnet få afgjort, om det er ulovligt eller ikke ulovligt. Derved har disse tre lande været mere lovlige og mindre lemfældige over for, hvor meget EF skal beslutte, end den danske regering har været.

Udenrigsministeren siger videre, at hvis fremgangsmåden ikke var fulgt, ville man alligevel i 1981 have brugt beløbet. I den forbindelse vil jeg henvise til Dankertbetænkningen fra budgetudvalget, som er kommet 16. december 1980, hvor dette budgetvalg som begrundelse for at komme med sit tillægsbudget i indstillingen på side A under § E siger, at Europa-Parlamentet henviser til, at nogle af problemerne med vedtagelsen af 1981-budgettet kunne løses ved anvendelse af den resterende margen for forhøjelserne af betalingsbevillinger i 1980. Og det siges på den følgende side i punkt 4: »man ændrer derfor de kapitler i budgettet, der vedrører socialpolitikken, idet det erkendes, at det muligvis bliver nødvendigt at overføre nogle af disse bevillinger til kapitel 55, regionalfondene, i løbet af 1981 med henblik på at overholde de forpligtelser, der er indgået på dette område«.

Man vedkender altså, at det muligvis vil være vanskeligt at få de udgifter igennem for 1981, man gerne ville have, og derfor laver man igen dette regnskabsfif at have nogle bevillinger for 1980, der overføres til 1981. Både Vesttyskland og Frankrig er betænkkelige, også fordi det er en svikmølle, der kan fortsætte uden indgriben. Hvis man hvert år om efteråret kan lave en tillægsbevilling, som skal bruges til det næste år, vil man også dermed have sat stigningstakten op og dermed også beregningsgrundlaget for de ikke-obligatoriske udgifter i EF. Det er en svikmølle, som er farlig, og derfor må jeg kritisere, at regeringen ikke har grebet ind.

Ib Christensen (DR):

Jeg synes, ministerens svar er meget utilfredsstillende. Det var et juridisk svar og ik-